

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

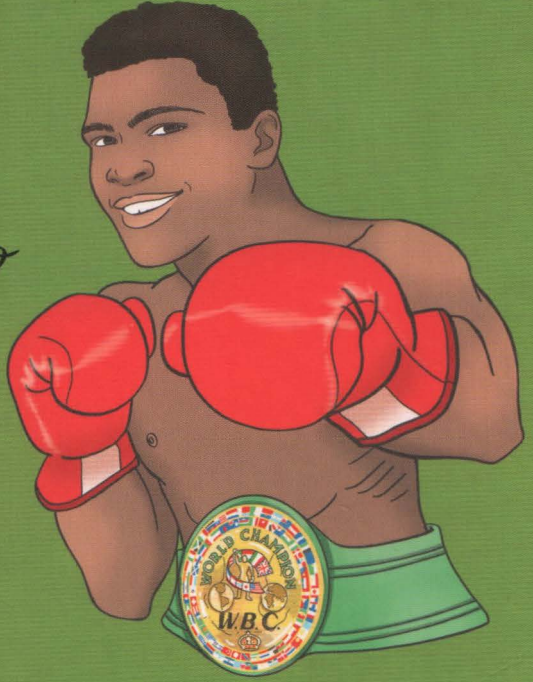
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÂHİLER SINIFI

*Davide
Morosinotto*

Muhammed Ali

TÜM ZAMANLARIN EN BÜYÜĞÜ

2. BASKI

domingo

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DÂHİLER SINIFI

Daide Morosinotto

Muhammed Ali

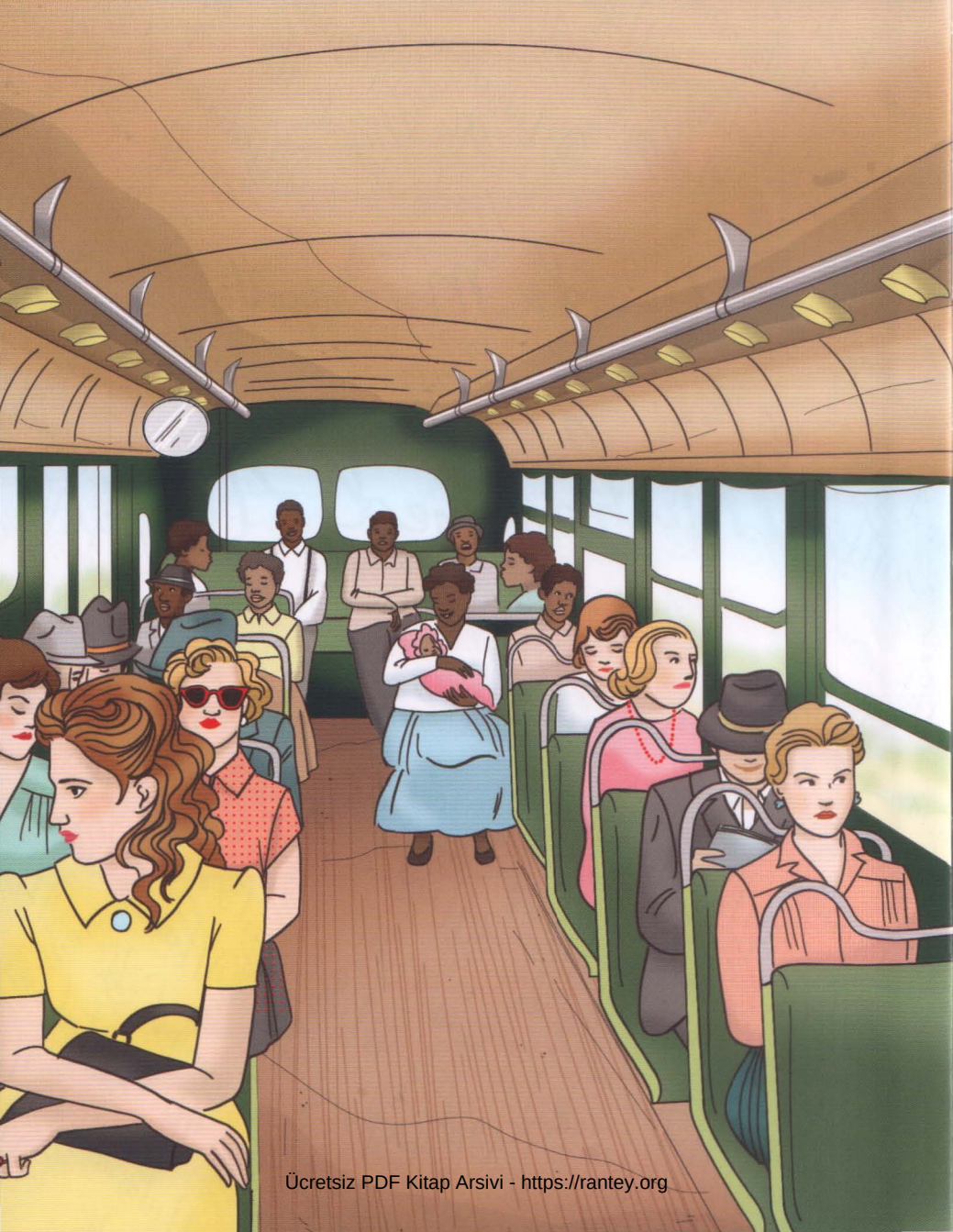
TÜM ZAMANLARIN EN BÜYÜĞÜ

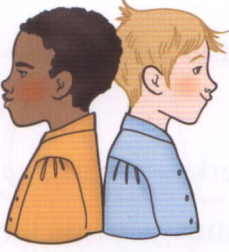
Resimleyen: Roberta Santi

Çeviri: Kemal Atakay

 domingo

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bir zamanlar,

Amerika'da her şey renk temelinde ikiye ayrılmıştı: Beyazlar ayırdı, siyahlar ayrı. Beyazlar için evler vardı, siyahiler için evler vardı. Beyazlar için restoranlar vardı, siyahiler için restoranlar vardı. Beyazlar için okullar vardı, siyahiler için okullar vardı. Otobüsteki yerler bile ikiye ayrılmıştı.

Ten rengi, insanın kendi seçebileceği bir şey değildir. Cassius Clay, siyahiydi. 17 Ocak 1942'de, Amerika Birleşik Devletleri'nin Kentucky eyaletinin Louisville şehrinde doğmuştu.

Cassius'un babası ressamdı: Dükkânların tabelalarını ve reklam panolarını boyuyor, kilise duvarlarına dini

resimler yapıyor, çocukların odalarına masal kahramanlarının resimlerini çiziyordu.

Annesi ise ev kadınıydı. Mahallede herkes ona *Mama Bird*, yani “Kuş Ana” diyordu, çünkü verandaya küçük bir kafes koymuş, saatlerce hayran hayran onu seyrediyordu.

Cassius çelimsiz bir çocuktü. Hayatta en çok haksızlıklara katlanamıyordu. Nerede bir zorbalıkla karşılaşsa, yumruğunu sıkıp boğazını zorlayarak avazı çıktığı kadar bağırmaya başlıyor ve bütün gece böyle bağırmaya devam edebiliyordu.

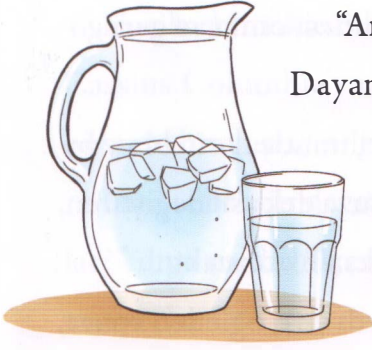
Bir yaz, Cassius ile Mama Bird, Louisville’in merkezinde yürüyüşe çıkmışlardı. Bir süre sonra hava çok sıcak olduğu için ufaklık susamış, annesinden içecek bir şeyler istemişti. Ama annesi yanına su almamıştı.

“Susadım, Mama Bird...”

“Dayan. Birazdan evde olacağız.”

“Ama susadım ben!”

“Biraz sabret, oğlum...”

“Ama çok susadım! Şimdi istiyorum!
Dayanamıyorum!”

Çaresiz kalan annesi, Cassius’un elinden tutup ilk dükkândan içeri girdi. Tezgâhın ardında nazik ve sevimli bir tezgâhtar kız vardı. Kız beyazdı.

“Affedersin, hanım kızım. Oğluma bir bardak su verebilir misin?”

Kız endişeyle etrafına bakındı. “Veremem, hanımefendi.”

“Peki ama niçin?”

“Çünkü siyahi bir çocuğa su veririm beni işten çıkarırlar. Bana kalsa vermek isterim, gerçekten, ama...”

O noktada Cassius çaresizlikten ağlamaya başladı. Dükkânın sahibi ne olup bittiğine bakmaya geldi. Durumu öğrenince, “Burası beyazlara ait bir dükkân, o yüzden çıkıp gidin lütfen,” dedi. Bunun üzerine çocuk daha yüksek

sesle bağırmaya başladı ve ancak annesi onu eve geri götürünce sakinleşti.

Uğradığı bu haksızlık, çocuğun zihninde derin bir iz bıraktı. Ama Cassius'un hayatını sonsuza dek asıl değiştiren, çok sonraları uğradığı başka bir haksızlık olacaktı.

O sıralar Cassius on iki yaşındaydı ve o öğleden sonra, en iyi arkadaşı Johnny ile birlikteydi. Bisikletle geziyorlardı. Cassius'un babası biraz para biriktirip oğluna yeni, çok güzel, ateş kırmızısı ve çok pahalı bir bisiklet almıştı. Cassius, bisikleti ile gösteriş yapmaktan hiç usanmıyor, Johnny ile ikisi saatlerce mahallede bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlardı.

Bir ara yağmur yağmaya başladı.

"Ne yapalım?" diye sordu Cassius.

"Columbia'ya gidelim," dedi Johnny.

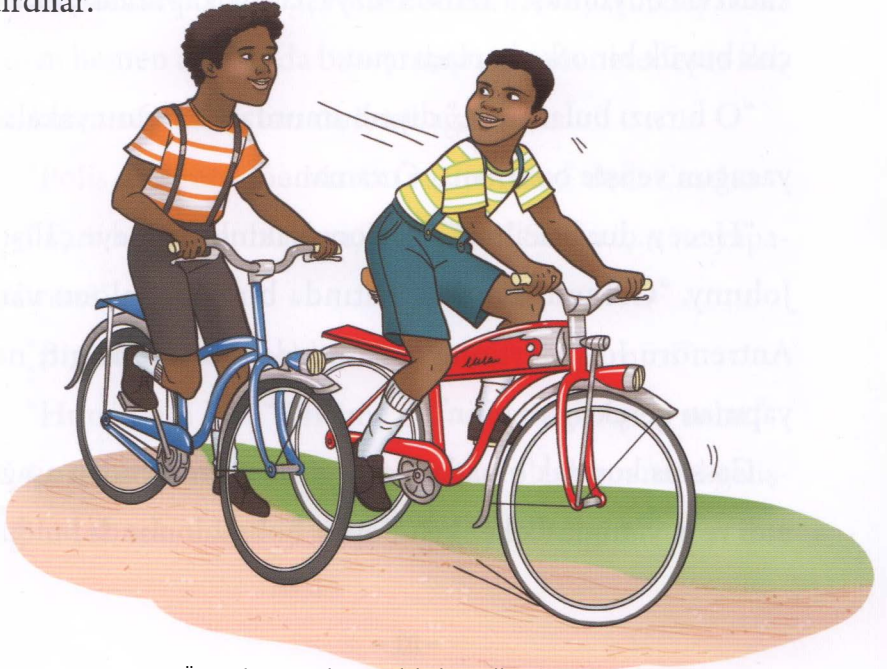
Columbia, mahallenin sosyal etkinliklerinin yapıldığı büyük bir salondur.

"Bugün kermes var, bir sürü insan gelecek. Ayrıca, üstü kapalı bir yer."

Harika bir fikirdi bu, böylece önde arkadaşı, arkada Cassius Columbia'ya gittiler. Bisikletlerini kapıya yakın bir yere bırakıp içeri girdiler.

Girişte broşür dağıtan bir delikanlı, “Aç mısınız, çocuklar?” diye sordu. “İçeride bedava mısır patlağı ve sandviç veriyorlar!”

Cassius'un karnı zil çalıyordu, Johnny ile birlikte bir şeyler yediler, biraz dolaştılar, sonra tekrar bir şeyler attırdılar.

Akşam yediye doğru yağmur dinmiş, iki çocuk patlayınca kadar doymuşlardı. Bisikletlerini almaya gittiler...

“Olamaz,” diye mırıldandı Cassius.

“Ne oldu?”

“Bisikletim yok.”

Cassius’un çok pahalı, ateş kırmızısı yeni bisikletinin yerinde yeller esiyordu. Biri bisikletini çalmıştı.

Bu haksızlığa tahammül edemezdi ama ağlamayacak kadar da büyümüştü artık. Gözyaşlarına kapılmak yerine çok büyük bir öfke kapladı içini.

“O hırsızı bulacağım,” diye homurdandı. “Onu yakalayacağım ve işte o zaman... O zaman...”

“Heeey, dur bakalım!” diye onu sakinleştirmeye çalıştı Johnny. “Columbia’nın alt katında bir spor salonu var. Antrenörü Joe Martin aynı zamanda polis. Ona git; ne yapman gerektiğini bilir.”

Cassius koşarak binadan içeri girdi, merdivenden aşağı indi ve hayatında ilk kez kendini bir boks salonunda buldu.

Salonda, tozla karışık leş gibi bir çorap kokusu vardı. Kum torbalarını döven yumruklar, boğuk sesler çıkarıyordu. Cassius antrenman yapan gençleri izlemeye koyuldu. Biri ip atlıyor, diğerleri tavana asılı meşin hız toplarına ardı ardına yumruklar savuruyorlardı. Bir de ring vardı: Burada, üstleri çıplak, kan ter içindeki iki boksör, yumruklarıyla birbirlerine meydan okuyorlardı.

“Hey, sen, delikanlı. Ne yapıyorsun burada?”

Cassius sesin geldiği yöne döndü. Orta yaşlı, beyaz bir adam hemen arkasında bitivermişti. Adam neredeyse keldi, kalan seyrek saçları da iyice ağarmıştı.

“Polis memuru Joe Martin’i arıyorum,” dedi Cassius.

“Tam karşında duruyor,” dedi Joe. “Senin için ne yapabilirim?”

“Biri bisikletimi çaldı ve ben adalet istiyorum!”

“Hım,” dedi Joe. “Ofisime gel ve bana her şeyi anlat.”

Cassius adamın sözünü dinledi ve olayların nasıl geliştiğini tek tek anlattı. Joe, çocuğun söylediği her şeyi not

etti. Sonunda, kel başını kaşıyıp mırıldandı: “Elimden ne gelir, bakacağım.”

“Bisikletimi bulacak mısınız? Onu çalan korkağı bir elim geçirirsem, ona öyle bir ders vereceğim ki...”

Joe bir elini çocuğun omzuna koydu.

“Sakin ol, evlat. Abartma. Hem bu sıska, güçsüz kollarla ne yapabileceğini sanıyorsun?”

Cassius kollarına baktı. Gerçekten de kolları zayıftı.

Adam gülümsedi, masasından bir kâğıt alıp ciddi bir tavırla Cassius’a uzattı.

“Bu kayıt formu,” diye açıkladı. “Burada pazartesiden cumaya, saat altıdan sekize kadar boks yapıyoruz. İlgilenirsen, gel beni bul.”

Bu öneri Cassius’un ilgisini çekmişti. Ertesi gün saat tam altıda bodrum katına geri döndü.

Joe Martin, ne yazık ki, Cassius’un bisikletini kimin çaldığını hiç bulamadı.

Ama o günden sonra, ona boks öğretmeye başladı.

Olimpiyatlarda

Bokstan hiç anlamayan biriyseniz,

en fazla çok sert bir spor olduğunu düşünürsünüz. Sonuçta, iki kişi iplerle çevrili yüksekçe bir yere (ring) çıkıyor, gong çalınca da birbirlerine yumruk atmaya başlıyorlar. Ve gong yeniden çalıncaya kadar, yani üç dakika boyunca, bu böyle sürüyor. Köşelerine dönüp bir dakika kadar soluklandıktan sonra da yeniden yumruklaşmaya koyuluyorlar.

Karşılaşma, on iki ila on beş raunt boyunca veya bok-sörlerden biri yere düşüp kalkamayınca kadar bu şekilde devam ediyor. “Bu nasıl spor?” diye düşünmeden edemiyor insan.

Ancak boksun yumruklaşmadan ibaret olduğunu düşünürsek yanılırız. Bu spor hız, çeviklik ve güçlü refleks-

ler gerektiriyor. Yumruk yemeden yumruk atmayı bilmek gerekiyor. Bir strateji, aynı zamanda bir psikoloji oyunu: Rakibi yenmek için onun kim olduğunu ve ne gibi za-

aflarının olduğunu anlamak gerekiyor.

Hiç kimse burnunun üzerine yumruk yemek istemez. İnsanı korkutur bu. Boksör bu korkuyu hisseder ve onu alt etmek için veya en azından kontrol altına almak için uğraşır.

Evet, hiç kuşkusuz, boks herkese göre bir spor değildir. Ama Cassius Clay için kesinlikle biçilmiş kaftandı.

Cassius hızlıydı. Çok hızlı. Refleksleri öyle hızlıydı ki gerçekdışı gibi görünüyordu.

Joe yeni bir boksörü çalıştırdığında, ona ilk olarak gardını almayı öğretirdi.

“Sol omuz ileride, sağ omuz geride, eldivenler yukarıda, yüzünün önünde.”

“Niçin?” diye soruyordu Cassius.

“Nasıl niçin? Kendini korumak için!”

“Ha, demek o yüzden! Ama bana çok fazla vuramayacaklar ki!” diye takılıyordu Cassius. “Yüzüm öyle güzel ki yumruk atmalarına izin veremem.”

Cassius, rakibi onun için önemsizmiş gibi kolları aşağıda, gövdesinin iki yanında dövüşüyordu. Rakibi öfkeleniyor, Cassius’a vurmaya çalışıyordu ama Cassius başını biraz yana çekiyor, dans edercesine etrafında dönüyor, yumruğu savuşturuyordu. Az önce yüzünün olduğu yerde bir an sonra yalnızca hava oluyordu. Ve hiç kimse ona yaklaşılamıyordu.

Joe Martin bu antrenmanları hayretle izliyordu. “Çok boksör gördüm ama Cassius farklı. Özel biri o.”

“Kesinlikle haklısın,” diye övünüyordu onu duyan Cassius. “Gerçekten de bir gün ağır sıklet boks şampiyonu olacağım!”

“Ağır sıklet olamayacak kadar zayıfsın... Ama iyi bir orta sıklet boksörü olabilirsin.”

“Hayır, hayır,” diye haykırıyordu Cassius kendinden emin bir tavırla. “Ben ağır sıklet boks şampiyonu olacağım.”

Sonra yeniden antrenman yapmaya koyuluyordu.

Bir süre sonra Joe, delikanlının bu işi ciddi olarak yapmaya hazır olduğuna karar verdi.

Cassius’a *Yarının Şampiyonları* adlı bir televizyon programına katılma teklifinde bulundu. Program her cumartesi Kentucky eyaletinin en çok gelecek vaat eden boksörleri arasındaki karşılaşmaları yayınlıyordu.

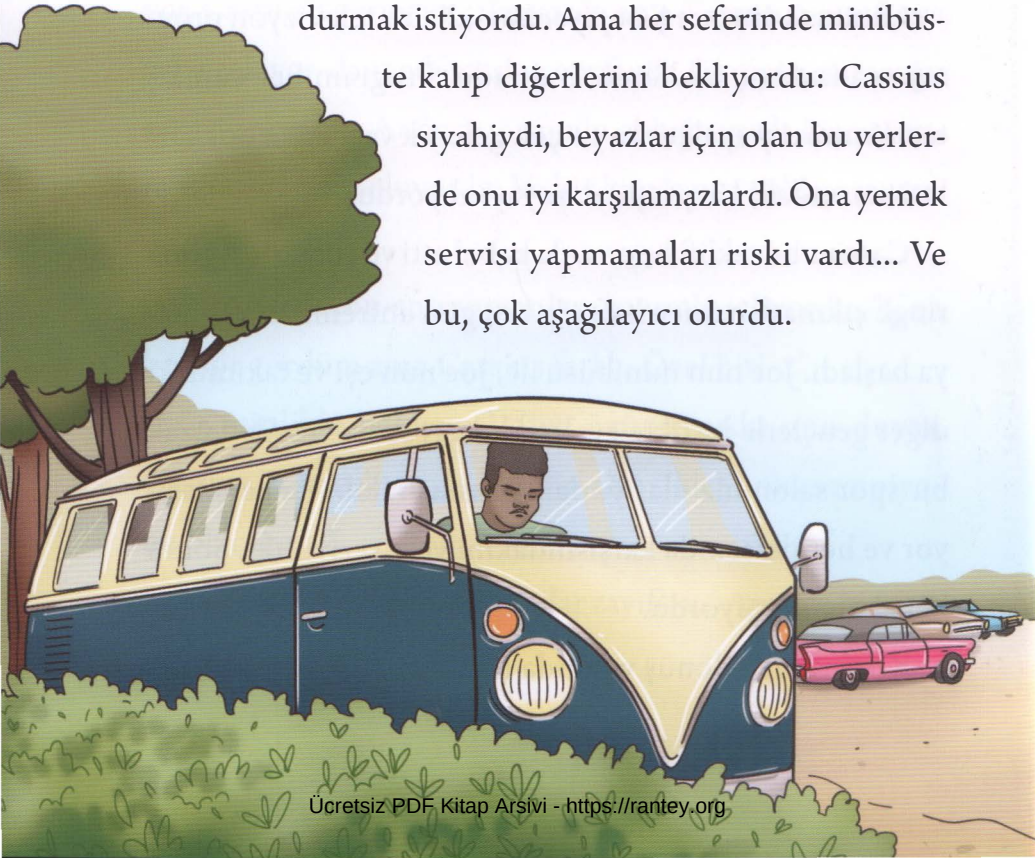
Cassius bu teklifi heyecanla kabul etti ve cumartesi günü ringe çıkmadan önce haftada beş gün antrenman yapmaya başladı. Joe’nun minibüsü ile, Joe’nun eşi ve takımdaki diğer gençlerle birlikte eyaleti dolaşıyordu. Gözden uzak bir spor salonuna ulaşıyorlar, Cassius rakibi ile karşılaşılıyor ve her defasında karşısındakini yere seriyordu. Sonra hepsi eve dönüyordu.

Kimi zaman dönüş yolunda minibüs duruyordu.

“Acıktım!” diye bağıırıyordu öteki boksörlerden biri.
“Hey, Joe! Şurada bir lokanta var, niçin durup bir şeyler
atıştırmıyoruz?”

Bunun üzerine antrenör, “İyi fikir!” diyor ve ekliyordu:
“Hepiniz bendensiniz!”

Cassius da arkadaşlarıyla birlikte midesini tıka basa dol-
durmak istiyordu. Ama her seferinde minibüs-
te kalıp diğerlerini bekliyordu: Cassius
siyahıydı, beyazlar için olan bu yerler-
de onu iyi karşılamazlardı. Ona yemek
servisi yapmamaları riski vardı... Ve
bu, çok aşağılayıcı olurdu.

Sonra bir gün büyük haber geldi: Cassius, olimpiyat boks takımına seçilmişti. Roma'da düzenlenecek bir sonraki olimpiyatlarda hafif ağır sıklet boks kategorisinde Amerika Birleşik Devletleri'ni temsil edecekti.

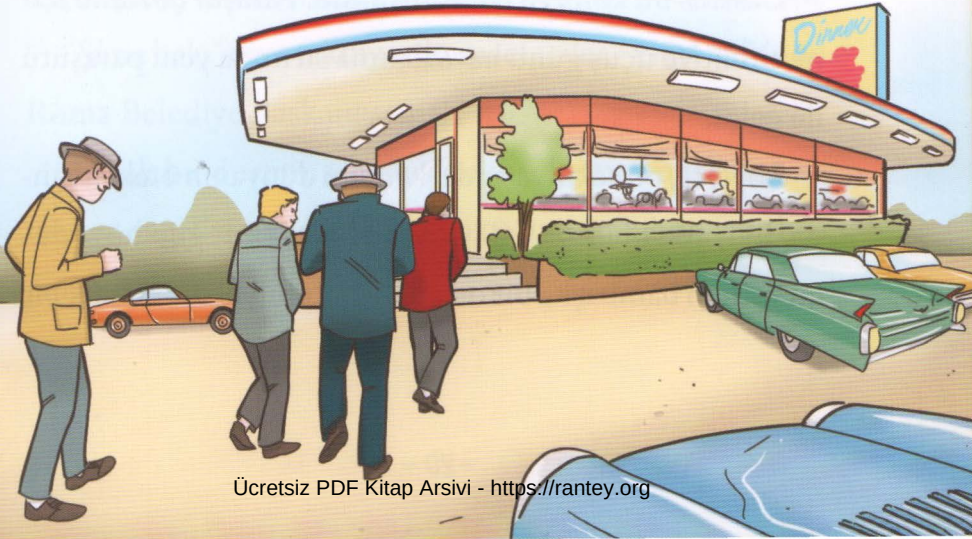
"Roma nerede?" diye sordu Joe'ya. "Louisville'den çok uzak mı?"

"Evet, çok uzak," diye karşılık verdi antrenörü.

"Yolculuk otobüsle kaç saat sürer?"

"Otobüsle gidemezsin! Okyanusun diğer tarafında. İtalya'da. Uçakla gitmen gerekecek."

"Ama ben uçaktan korkuyorum."

“O zaman şimdiden söyleyeyim: Bu korkunu yensen iyi olur.”

Cassius için bu, hayatının fırsatıydı. Olimpiyatlarda iyi netice alırsa dönüşte profesyonel kariyerine adım atabilirdi... Ve belki bir gün hayalini gerçekleştirip ağır sıklet boks şampiyonu olabilirdi.

“Üzgünüm,” dedi Cassius. “Yenemem. Uçmak, gerçekten korktuğum tek şey.”

“Şöyle yapalım,” dedi Joe. “Sen bana o uçağa bineceğine söz ver, ben de sana bir paraşüt hediye edeyim. Böylece başına bir şey gelirse, paraşütünü açıp kurtulabilirsin.”

Cassius bu konuyu iyice düşündü. Paraşüt çözümü içine sindi. Ve uçuş günü havaalanına sırtında yeni paraşütü ile geldi.

Böylece, on sekiz yaşında, kendini dünyanın öteki ucunda, İtalya’da buldu. 1960 yılıydı ve ilk kez doğup büyüdüğü yerden bambaşka bir ortamda bulunuyordu. Büyük bir

kargaşa ve velter sıklette mücadele eden ünlü İtalyan boksör Nino Benvenuti, Amerikalı atlet Wilma Rudolph gibi birçok ünlü sporcu vardı. Wilma tam üç altın madalya kazanmıştı ve hiç kuşkusuz, Cassius'un o güne dek gördüğü en güzel kızdı.

Cassius çok konuşkandı ve başkalarıyla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Kısa zamanda herkesle arkadaş olmuştu.

“Şuna bak,” diye takılıyordu gazeteciler. “Gören de onu Roma Belediye Başkanı sanır!”

Ancak bu durum, Cassius'un maçlarına konsantre olmasını engellemiyordu. Ringe çıktığında rakibini fena hırpalıyordu.

Belçikalı Yvon Becaus'u yalnızca iki rauntta mağlup etmiş ve hemen ardından, 1956 Melbourne Olimpiyatları'nda altın madalya kazanmış olan Rus Şatkov'u sayıyla yenmişti.

"Şuna bakın hele," diyordu gazeteciler, "Belediye Başkanımız amma da yetenekliymiş!"

Maçlarını ardı ardına kazanan Cassius sonunda finale yükseldi. Finalde Pietrzykowski ile karşılaşacaktı. Aman-sız Pietrzykowski Polonyalı, solak bir boksördü ve Cassius'tan tam sekiz yaş büyüktü. İlk rauntta rakibi, Cassius'u zora sokmayı başardı ama Cassius moralini bozmayıp ikinci rauntta karşılaşmanın kontrolünü ele geçirdi. Pietrzykowski'ye çok hızlı ve net yumruklar indirmeyi sürdürdü ve sonunda hakem Cassius'un yumruğunu havaya kaldırıp maçın galibi ilan etti.

Cassius Clay, on sekiz yaşında, Olimpiyatlarda altın madalya kazanmıştı.

Profesyonel Bir Boksör

Roma'dan dönüşte uçak

New York'a iniş yapmış, Cassius da uçaktan boynunda altın madalya ile inmişti. Antrenörü Joe Martin ile iyi giyimli ciddi bir adamın onu beklediklerini gördü. Adam, ünlü milyoner Bill Reynolds için çalıştığını söyledi.

“Burada herkes zaferinden ötürü çok mutlu, bu yüzden Bay Reynolds seni Waldorf Astoria Otelinde bir süitte ağırlamak istiyor,” dedi Joe. “Çok olumlu bir işaret bu. Menajerin olmak istediği anlamına geliyor. Profesyonel olabilirsiniz!”

Gerçekten de bir sonraki adım profesyonel olmaktı: Olimpiyatlar, bir sporcuya itibar kazandırmakla birlikte,

doğru dürüst maddi gelir sağlamıyordu. Profesyonel olmak şarttı.

Genç adam, antrenörünün peşi sıra şehrin en lüks oteli Waldorf Astoria'ya gitti. Daha sonra hep birlikte şık bir restorana geçtiler, orada Cassius'a istediği

kadar yiyebileceği söylendi (o da art arda tam altı bifteği midesine indirdi).

Sonraki günlerde ekibiyle birlikte Louisville'e geri döndü. Burada, kentin belediye başkanı ile emniyet müdürü tarafından düzenlenen bir törenle karşılandı.

Profesyonel kariyerine başlamayı beklerken Reynolds ona bir iş bile önerdi. Cassius öneriyi heyecanla kabul edip hemen işe başlamak için Reynolds'ın villasına gitti.

Ne var ki durum hayal ettiğinden farklıydı.

“Ne iş yapacağım?” diye sordu bir hizmetçiye.

Kız ona evdeki hizmetlilerin giydiği kıyafetlerden vererek, “Bunu giy,” dedi.

“Peki, sonra?”

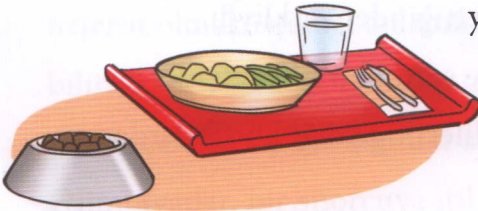
“Sonra git yerleri sil!”

Ertesi gün tuvaletleri temizlemesini söylediler. Bir sonrakı gün çimleri biçtirdiler.

Cassius’a her zaman çok nefis öğle yemekleri hazırlanırdı. Ama aşçı kadına, Cassius’un tepsisini köpeklerin mama kaplarının bulunduğu verandaya bırakması söylenmişti.

Cassius’un da hissettiği buydu: Sanki evcil bir hayvana dönüşmüştü. Saygıda kusur edilmemesi gereken çok değerli biriydi... Ama yemeğini bahçede yemesi daha uygun görülüyordu.

Bütün bu süre boyunca genç adam Bay Reynolds’la bir kez olsun görüşmedi. Reynolds yanına gelip ona selam vermeye bile tenezzül etmemişti.

Bu yüzden, nihayet menajerlik sözleşmesi önüne konduğunda geri çevirdi.

“Delirdin mi?” diyerek onu payladı Joe Martin. “Reynolds, Amerika’nın en güçlü adamlarından biri!”

“Olabilir ama ringe çıkıp şampiyon olmak için kaplan gibi gururlu olmam gerek,” dedi Cassius. “Boynuma tasma takan Bay Reynolds’la bunu başaramam.”

Joe öfkелendi ve kapıyı çarparak gitti. Artık yolları ayrılmıştı. Bu arada Cassius’un sözleşmeyi reddetmesi bütün gazetelerde yayımlanmış ve büyük şaşkınlığa yol açmıştı. Nasıl oluyordu da bu siyahi genç kendisine böylesine cömertçe sunulan yardımı geri çevirme cüreti-ni gösteriyordu? Ama Cassius neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Her şeyden önce yeni bir antrenör bulması gerekiyordu. Onu gerçek bir şampiyona dönüştürebilecek birini. Doğru kişinin Angelo Dundee olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Angelo İtalyan asıllıydı, ailesi Amerika'ya İtalya'nın güneyindeki Calabria bölgesinden gelmişti. Becerikli bir adamdı: Kardeşi ile birlikte Miami'de bir spor salonu açmış, şimdiden efsane boksörler yetiştirmişti.

Cassius ilk fırsatta onunla görüşmeye gidip antrenörü olmasını istedi.

“Demek öyle,” dedi Angelo. “Bunu benden kaç kişi istiyor, biliyor musun? Neden seni seçeyim?”

“Çünkü ben bir sonraki dünya ağır sıklet boks şampiyonuyum,” dedi Cassius, büyük ciddiyetle.

Angelo onu şöyle bir süzdü. Cassius kilo almış ve kaslanmıştı, Olimpiyatlarda yaptığı hareketlerle de meşhur olmuştu. Onda boksör hamuru vardı. Denemeye değerdi.

Genç adam, Miami'nin en kötü mahallelerinden birindeki döküntü bir otele yerleşti ve Angelo'nun rehberliğinde antrenmanlara başladı. Onunla ilgilenen sadece Angelo değildi; Cassius artık bir ekiple çalışıyordu ve bu kişiler çok geçmeden onun ikinci ailesi olacaktı.

Örneğin, Kübalı doktor Ferdie Pacheco. Ne kadar kötü olursa olsun, her boksörün yarasını dikip onu anında ringe geri göndermesiyle ünlüydü.

Cassius'un ekibinde başkaları da vardı ama hepsinden önemlisi, Drew Brown idi. Kendine "Bundini" dedirtip asistan süsü veren, ama aslında vaktini şiir yazmakla geçiren biraz tuhaf bir adamdı.

Cassius'u ringde görünce, **"Bu çocuk kelebek gibi uçuşması gibi sokuyor,"** demişti.

Bundini haklıydı.

Ağır sıklet boksörler dinazorları andırır: Ağır ve iridirler, her şeyi güce dayandırmaları gerekir. Oysa Cassius hâlâ hafif sıklet boksörler gibi dövüşüyordu. Fişek gibi hızlıydı ve boks yapmaktan çok dans ediyordu. Rakibinin çevresinde uçarcasına dolanıyor, ondan gelen yumrukları savuşturuyor, rakibine havayı dövdürerek onu yorgun düşürüyordu.

Cassius'un yaptığı bir diğer şey de konuşmaktı.

O yıllarda boksörler genelde sessiz dururlardı; o kadar ki basın toplantılarında onların yerine antrenörleri açıklamalarda bulunurdu. Cassius ise bunun tam tersiydi, susmak nedir bilmiyordu. Sivri dilini bir silah gibi kullanıyor,

rakiplerini alaya alan kısa şiirler yazıyor, bunları gazetecilere okuyor ve basın salonunda insanları kahkahalara boğuyordu.

Son derece ritmik bu şiirler (birkaç yıl sonra insanlar bunlara “rap” demeye başlayacaklardı) bazılarını eğlendiriyor, bazılarını ise oldukça rahatsız ediyordu.

“Bu Cassius Clay de amma çenesi düşük biriymiş!” diyorlardı.

“Er geç bir yumrukla sesini kesecekler!”

Ama kelebek gibi uçup arı gibi sokan birini susturmak zordur.

Cassius dövüşüyor ve rakiplerini birbiri ardına deviriyordu.

Geriye yalnızca biri kalmıştı. En güçlü olanı. Sonny Liston. Dünya ağır sıklet boks şampiyonu.

Sampiyon

Sonny Liston, uzak durulması

gereken tiplerdendi. İri kıyımdı. Yumruklarıyla bir duvarı yıkabilecekmiş gibi duruyordu. Şiddete başvurmasıyla da ünlüydü. Hapis yatmıştı ve kolay kolay kendisiyle antrenman yapacak boksörler bulamıyordu çünkü kendini tutamayıp onları bir güzel dövüyordu.

Cassius Clay ile yapacağı maç onu pek endişelendirmiyordu. Bu karşılaşmadan söz açıldığında, iki parmağını kaldırıp, “Onu ikinci rauntta yere sereceğim,” demekle yetiniyordu.

Sonny gibi birini mağlup etmenin yolu psikolojiden geçiyordu. Cassius onun içine biraz korku salmalıydı... Hepsinden önemlisi, halkı kendi yanına çekmesi gerekiyordu.

“Güzel fikir,” diye haykırdı arkadaşı Bundini. “İyi de nasıl yapacağız?”

Cassius külüstür bir minibüs satın aldı, babası da bu minibüsü göz alıcı renklere boyadı. Sonra minibüsün yan tarafına şunu yazdı: *Dünyanın En Renkli Dövüşçüsü*.

Sonra her yerde, hatta Sonny Liston’ın yaşadığı sokakta bile bu minibüsle dolaşmaya başladı. Bir keresinde Sonny’nin evinin önünde park etti, eline bir megafon alıp camı açtı:

“Hey, Sonny!” diye bağırdı. “Sen şişko ayının tekisin, o kadar! Bana karşı hiç şansın yok! Yeni ağır sıklet boks şampiyonu ben olacağım!”

Bu tuhaf stratejinin ilk meyvelerini çabuk aldı: Gazeteciler onu takip etmeye başladı. Çünkü Cassius ortalarda dolaştığında haber yapabilecekleri eğlenceli bir şeyler yaşanacağını biliyorlardı.

Cassius, ünü arttıkça birçok ilginç insanla tanışma imkânı da buldu: Mesela turne için Amerika'ya gelen dört İngiliz müzisyenle tanıştı.

Bu dört genç kendilerine *Beatles* diyordu ve Cassius'un sempatisini kazanmışlardı, çünkü tarihte ilk kez siyahilerle beyazların birlikte katılabildiği bir konser düzenlemeyi başarmışlardı.

Grubun solisti, John Lennon adlı gözlüklü bir gençti.

"Fotoğrafında görüldüğünden daha zekiymişsin," dedi Cassius.

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Lennon gülerek.

Cassius ilerki günlerde önemli bir figüre dönüşecek bir başka kişiyle de tanışmıştı: Malcolm X adlı siyahi bir insan hakları aktivisti.

Malcolm X'in gerçek adı Malcolm Little idi...

"Ama bu, beyazların atalarımı köle olarak kaçırıp Amerika'ya getirdiklerinde onlara verdiği ad. Ben köle adı istemiyorum. Basit bir X, çok daha iyi."

Malcolm X, İslam Ulusu grubundandı. Bu grup siyahilerin beyazlardan ayrı yaşama haklarını savunan Elijah Muhammed'in liderliğini yaptığı devrimcilerden oluşuyordu. Malcolm X sonradan İslam Ulusu'ndan uzaklaşıp başka fikirleri savunmaya başladı: Beyazlar ile siyahilerin en sonunda uzlaşıp kardeş olarak yaşayabildikleri bir dünya hayal ediyordu.

Cassius, İslam Ulusu'nun toplantılarına katılmaya ve kendisi hakkında düşünmeye başladı. Çocukken içemediği o bir bardak suyu ve Reynolds ona

malıymış gibi davrandığında hissettiği aşağılanmayı hatırlıyordu.

Üstelik kendininki de köle adıydı. Gerçekten de çok eskiden Cassius Clay, Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde büyük bir çiftliğin sahibi olan bir kişinin adıydı ve köleleri kuşaklar boyunca onun adını almışlardı.

Angelo, Cassius'un valizinde siyasi broşürler bulduğunda, "Siyaset boksörlerin işi değil," diyerek onu uyarıyordu. "Dikkatini unvan karşılaşmasına ver! Sonny Liston güçlü biri, onu alt etmen zor olacak."

"Haklısın ama başaracağım. Göreceksin."

Karşılaşma, 25 Şubat 1964'te Miami'de yapıldı.

Cassius karşılaşmanın yapılacağı salona saatler önce gelmişti ve dostlarıyla birlikteydi: Angelo, Pacheco ve Bundini.

"Kelebek gibi uç, arı gibi sok."

Cassius öyle yapacağına söz verdi.

Salon tıklım tıklım doluydu. Ringin kenarındaki bir koltukta Malcolm X oturmuş, Cassius'u izliyordu. Müthiş bir tezahürat vardı. Ama doğruyu söylemek gerekirse birçok kişi maça Sonny Liston için gelmişti. Sonuçta, şampiyon oydu.

İki sporcu ringe çıktı. Hakem kuralları hatırlatıp karşılaşmayı başlattı. Artık ringde yalnızca iki sporcu vardı: Ayı ile Çenebaz.

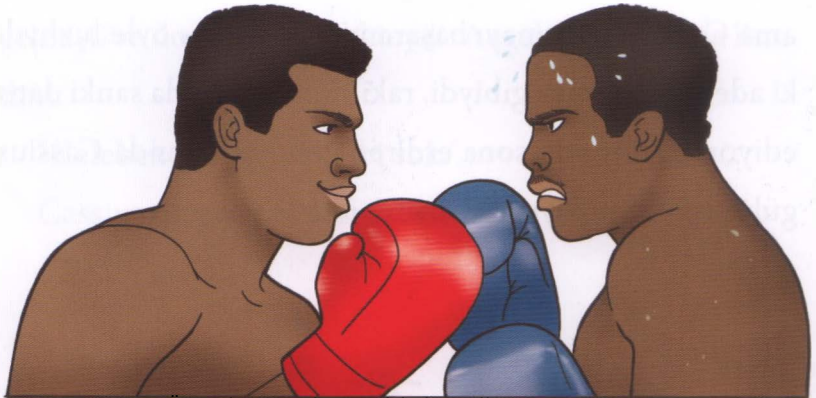
Herkes Sonny'nin olduğu yerde durup rakibin atağına karşılık vereceğini beklerken, önce o ileri çıktı. Çok güçlü bir yumruk savurdu. Cassius bu yumruğu savuşturdu. Sonny ikinci bir yumruk savurdu. Cassius bunu da savuşturdu.

İlk raunt boyunca Sonny müthiş yumruklar savurdu ama Cassius'a vurmayı başaramadı: Cassius öyle hızlıydı ki adeta görünmez gibiydi, rakibinin etrafında sanki dans ediyordu. Raundu sona erdiren gong çaldığında Cassius gülümsüyordu, oysa Sonny ter içinde kalmıştı.

İkinci ve üçüncü raunt aynı şekilde devam etti: Sonny saldırıyor, Cassius yumruklardan kaçıyor. Arada bir Cassius da yumruk sallıyordu ve yumruklarının hepsi Sonny'ninkiler kadar güçlü olmasalar da hedefi buluyordu.

Dördüncü raunt başladı... Bu rauntta bir şey oldu. Sonny'nin bir yumruğu Cassius'un yüzünün tam ortasında patladı. Ve Cassius artık hiçbir şey göremediğini fark etti. Gözlerinden yaşlar boşanıyor ve onları açık tutmayı bile başaramıyordu.

Cassius, Sonny'nin yumruklarını görmeden savuşturmazdı. Ve öyle de oldu; Sonny'nin yumrukları art arda yağmaya başladı.

Dördüncü raundun sonunda Angelo, “Neyin var?” diye sordu.

“Göremiyorum,” dedi çaresizce Cassius. “Bu şekilde mücadele edemem.”

“Sonny’nin eldivenlerine pis bir şeyler bulaşmış olabilir,” dedi antrenörü, Cassius’un gözlerini bir süngerle yıkayarak.

“Çekilmek zorundayız...”

“Bu, büyük karşılaşma evladım,” diye hatırlattı Angelo. “Eğer mücadele edemiyorsan, kaç. Ama ringde kal.”

Böylece beşinci raunt boyunca Cassius kaçtı, Sonny ise onu takip etti. Şampiyon bunun kazanma fırsatı olduğunu biliyordu... Ama Cassius’un pes etmeye niyeti yoktu. Maçı bırakmamaya kararlıydı.

Angelo, beşinci raundun sonunda Cassius’un gözlerini bir kez daha yıkadı ve boksörün gözündeki yaşarma sona erdi. Cassius yeniden görebiliyordu. Ve artık çok öfkeliydi.

Gong sesiyle birlikte saldırıya geçti. Art arda isabetli yumruklar savurdu. Artık çok yorgun olan Sonny sendeliyordu; karşılaşmanın bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemişti ve enerjisi tükenmek üzereydi. Oysa bu delikanlı maça yeni başlamışçasına enerjik görünüyordu.

Altıncı raundun sonunda Sonny nefes nefese köşesine çöktü. Cassius ise ayakta kaldı, yeniden başlamak için sabırsızlanıyor, olduğu yerde zıplıyordu.

Sonny hakemi çağırdı ve başını olumsuz anlamda salladı. Çok yorgundu. Artık mücadele edecek hali kalmamıştı. Yerinden kalkmayacaktı.

Maç bitmişti.

Cassius Clay, yeni ağır sıklet boks şampiyonuydu.

İplere tırmanıp olanca nefesiyle bağırmaya başladı: “Hiç başaramayacağımı düşünüyorlardı! Yalnızca gevezenin teki olduğumu söylüyorlardı! Ama bütün o söylediklerini yutmaları gerekecek! En büyük benim!”

İnsanlar onu omuzlarında taşıyıp zaferi kutlamak için ringe doluştu.

Ve ertesi gün gazeteciler Cassius’la röportaj yapmak için birbirleriyle yarışmaya başladılar.

“Yeni şampiyon Cassius Clay,” diyorlardı. “Kulağa güzel geliyor, ha? Ne hissettiriyor sana?”

Ama Cassius gülmüyordu, yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı.

“Köle adımı kullanmayı bırakın,” dedi.

“Bu andan itibaren Cassius Clay değilim ben. Özgür bir insanım. Ve adım, Muhammed Ali.”

Bir zamanlar

Amerika'da her şey renk temelinde ikiye ayrılmıştı. Kişilerin adları da.

Birinin adını ve dinini keyfince değiştirebileceğini, “özgür kişilere özgü” yeni bir ad seçebileceğini düşünmek, düpedüz kabul edilemez bir şeydi.

İslam Ulusu, hükümetin ve CIA'in kuşkuyla baktığı tartışmalı bir birlikti.

Cassius (artık Ali) onlara katılarak, isimsiz telefonların ve ölüm tehditlerinin hedefi haline geldi. FBI, Ali'yi takip etmeye başladı. Basın ve kamuoyu ona sırtını döndü.

Bu arada Sonny Liston rövanş maçı talep ediyordu.

Ali'ye şampiyonluk kemerini kazanma fırsatını vermişti...
Şimdi kemeri geri almayı deneme hakkına sahipti!

Rövanş maçının tarihi belirlendi ama sonra ertelenmesi gerekti, çünkü Ali'nin ufak bir ameliyat olması gerekiyordu. Sonunda, 25 Mayıs 1965 tarihinde karar kılındı.

Bekleyiş, halkın ilgisini artırdı. Bu tarihi ikinci maçı kim kazanacaktı? Eski şampiyon Sonny Liston mı yoksa kendine yepyeni bir ad seçen şu sivri dilli delikanlı mı?

İki boksör en sonunda ringe çıktığında salona büyük bir gerginlik hâkimdi. Ali ısınmak için olduğu yerde zıplıyor, Sonny ise hareket etmeden onu izliyordu.

Hakem maçı başlattı ve iki boksör ringin ortasında karşı karşıya geldiler.

Bu kez Sonny olduğu yerde duruyor, Ali ise onun çevresinde son derece çevik hareketlerle dans ediyordu. Ali rakibinin yumruklarını savuşturmaya hazırdı.

Maç başladıktan birkaç saniye sonra: PAT!

Sonny Liston kendini yerde bulmuştu.

İki seksen yatıyordu yerde. Füze çarpmış gibi.

Herkes o kadar şaşırılmıştı ki hakem saymayı unuttu. Bu arada Ali, Sonny'nin üzerinde ayakta duruyor, ona "Hadi, kalksana!" diyordu.

Yaşlı boksör kalkmayı denedi. Dizlerinin üstüne çöktü ve sonra yeniden yere düştü.

Maç bitmişti.

Ali üç dakikadan kısa sürede maçı kazanmış ve böylece şampiyonluk unvanını korumuştı.

Salon ıslık sesleriyle inliyordu.

"Ne yaptı şimdi bu?"

“Rakibine dokunmadı bile!”

“Şike var!”

“Danışıklı dövüş!”

“Şike yapılmış bu karşılaşmada!”

İnsanlar öfkelenmekte haklıydı. Maç biletleri çok pahalıya satılmış ve gösteri yalnızca bir raunt sürmüştü. Sonny, yumruk bile yemeden nakavt olmuştu.

“Gerçekten yumruk attım ona. Evet, attım!” diyerek kendini savundu Muhammed Ali.

“Ama çok hızlıydım. O yüzden yumruğumu göremediniz.”

Muhammed Ali kendinden öyle emin konuşuyordu ki yetkililer karşılaşmayı monitörden izleyip sözlerinin doğruluğunu kontrol etmek istediler. Evet, Ali haklıydı. Sonny Liston’ın yüzünün ortasına isabet eden çok hızlı bir yumruk onu yere serivermişti.

Bu olağanüstü yumruk bir anda, “*the phantom punch*” (hayalet yumruk) olarak ünlendi.

Artık Ali gerçekten ilgi odağı haline gelmişti. Ne zaman sokağa çıksa çocuklar etrafında koşup ona “Şampiyon” diye sesleniyorlardı. Her alandan ünlü kişiler onunla tanışmak için birbiriyle yarışıyor, en güçlü boksörler onunla kozlarını paylaşmayı hayal ediyordu. Ali kabul ediyor, sonra kazanıyordu. Liston’dan önce ağır sıklet boks şampiyonu olan Floyd Patterson’ı yendi. George Chuvalo’yu. Brian London’ı. Muhammed Ali karşılaşmalarının biletleri çok pahalıya satılıyor ve ünlü boksör giderek servetini artırıyordu.

“Artık her şey yoluna girdi,” diyordu halinden son derece memnun olan Bundini.

Ne yazık ki Amerika'nın geri kalanı için aynısını söylemek mümkün değildi.

Amerika Birleşik Devletleri o yıllarda dünyanın öbür ucunda yaşanan kanlı bir savaşın tarafı olmuştu: Bu çatışma tarihe Vietnam Savaşı olarak geçecekti.

Vietnam, Güney Asya'da, Tayland, Laos ve Kamboçya'ya komşu bir ülke. Çok büyük değil ve neredeyse tamamı ormanlarla kaplı. Ülke o zamanlar Kuzey Vietnam ve Güney Vietnam olarak ikiye ayrılmıştı. Başkenti Hanoi olan Kuzey Vietnam'ın başında devrimci Ho Chi Minh'in komünistleri ("Vietkonglular") vardı. Başkenti Saigon olan Güney Vietnam ise Amerikalılarla müttefikti.

Çarpışmalar şiddetlendikçe, Amerika Birleşik Devletleri Vietnam’a çok sayıda helikopter, zırhlı araç, jip, gemi ve uçak göndermeye başladı. Ve elbette iş bununla sınırlı kalmadı; Amerikan askerleri Vietnam’ın yolunu tuttu.

O dönemde Amerika’da kura yoluyla askere alma yürürlükteydi. Yeni birliklere ihtiyaç olduğunda ordu, askere alınacak yetişkin erkek yurttaşların adlarını kura yoluyla belirliyordu. Kurada adı çıkanların sağlık kontrolünden geçmeleri gerekiyordu. Sağlığı elverişli olanlar askere alınıyor ve en kısa sürede Vietnam’a yollanıyordu.

Telefonla yaptığı bir röportaj sırasında gazeteci, Ali’ye, “Vietnam’daki savaş hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Vietnam mı?” diye karşılık verdi Muhammed Ali. “Yeri nerede acaba?”

“Hadi, şampiyon, şaka yapma. Savaş hakkında ne düşünüyorsun? Kurada adın çıkarsa askere yazılmaya hazır mısın?”

“Bak,” dedi Ali. “Gerçek şu ki benim Vietkonglularla hiçbir alıp veremediğim yok.”

Düşüncesi buydu. Hayatında hiç Vietkonglu görmemiş, hiçbir Vietkonglu ile karşı karşıya gelip konuşmamıştı. Ve hiçbir Vietkonglu, sırf ten rengi farklı diye ona bir bardak su vermemezlik etmemişti. Onlardan neden nefret etsindi?

Ama Ali telefonu kapattığında, arkadaşı Bundini’nin ona faltaşı gibi açılmış gözlerle baktığını fark etti.

“Şampiyon... Az önce ne yaptığını biliyor musun?”

“Hayır. Neymiş?”

“Az önce bütün Amerika’yı karşına aldın.”

“Vietkonglular ile hiçbir alıp veremediğim yok”

Bundini, olacakları doğru

tahmin etmişti. Ali'nin sözleri bir anda bir radyo kanalından ötekine, bir televizyon kanalından diğerine yayılmıştı. O ana kadar hiç kimse, ama hiç kimse, savaş karşıtı konuşma cesaretini gösterememişti!

Her gün evlerinden ayrılıp savaşmak için yola çıkan binlerce genç vardı. Nasıl oluyordu da bu boksör o gençlerle alay edebiliyordu? Nasıl oluyordu da düşmanla alıp veremediği hiçbir şey olmadığını söyleyebiliyordu?

“Hata ettiğini söylemek zorundasın,” dedi Angelo, olayı öğrenir öğrenmez. “Gazetecinin sorusunu anlamadığını söyleyeceksin. Sen politikadan anlamazsın ve hata

ettin. Ya da sözlerin yanlış anlaşıldı. Özür dilersen her şey yoluna girer.”

“Ya dilemezsem?”

“Dilemezsen insanlar öfkelenir. Hükümet de. Boksörlük lisansını iptal edebilir, seni ringe çıkarmayabilirler.”

“Saçma.”

“Ya da kuraya adını dahil edebilirler. Askere alınma riski ile karşı karşıyasın.” Angelo olacak iş değil anlamında başını salladı. “Sözlerine açıklık getirmelisin, evlat. Amerika’da bu tür şeylerin şakası yoktur.”

Angelo’yu doğrularcasına, Illinois Spor Kurulu çok geçmeden Ali’yi huzuruna çağırdı. Sözlerini açıklaması ve kamu önünde özür dilemesi isteniyordu. Ali komisyonun karşısına çıkmayı kabul etti. Yalan söyleyecekti. Ama salonda, karşısında son derece ciddi insanları bulunca yalan söyleyemeyeceğini anladı.

“Bir gazeteciye düşüncelerimi söylediğim için özür

dilerim,” dedi. “Görüşümü daha iyi açıklamam ve bunu farklı bir şekilde yapmam gerekirdi.”

“Şekli önemli değil,” dedi kurul üyeleri. “Sorun, içeriği. Vietkonglular ile alıp veremediğin hiçbir şey olmadığını söylediğin için özür diliyor musun?”

Sessizlik.

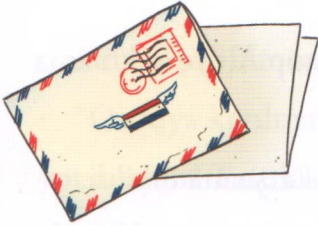
“Evet?”

“Hayır, özür dilemiyorum,” diye mırıldandı Ali. “Böyle düşünüyorum.” Sonra da arkasını dönüp selam bile vermeden çıkıp gitti.

Birkaç hafta sonra devletten resmi bir mektup aldı. Kurada adı çıkmıştı. Sağlık kontrolünden geçmesi gerekiyordu, daha sonra Vietnam’da savaşmaya gönderilecekti.

1967 yılının 28 Nisan günü, Muhammed Ali en şık giysilerini üzerine geçirdi ve Teksas Houston’daki askeri şubeye başvurdu.

Sağlık kontrolünden sonra bütün asker adayları bir

salonda toplandılar. Kolunun altında bir tomar kâğıtla bir subay içeri girdi.

“Şimdi, alfabetik sıraya göre adlarınızı okuyacağım,” diye bağırdı subay. “Ayrıca herke-se tek tek kara kuvvetlerinde mi, deniz kuvvetlerinde mi, hava kuvvetlerinde mi yoksa deniz piyadede mi görev aldığı-nı söyleyeceğim. Adınızı söylediğimde bir adım öne çıkmanız gerek, böylece orduya katılmış olacaksınız. An-laşıldı mı?”

“Evet, efendim!”

“Jason Addams,” diye seslendi subay. “Kara kuvvetle-ri!” Jason bir adım öne çıktı.

“John Allen. Deniz kuvvetleri!”

Biri daha öne çıkmış oldu.

Bu böyle sürüp gitti.

Bir noktada, “Cassius Clay. Kara kuvvetleri!” dendi.

Hiçbir hareket olmadı. Herkes dönüp Ali'ye baktı ama Ali kılını bile kıpırdatmıyordu.

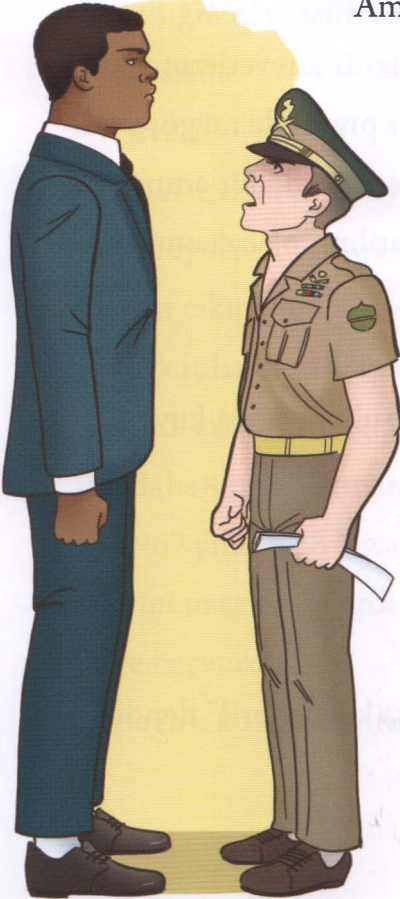
Subay, Ali'nin yanına geldi ve tam karşısına dikildi.

“Cassius Clay!” diye yeniden bağırdı.

“Amerika Birleşik Devletleri ordusuna katılmak için bir adım öne çık!”

Ali cevap vermedi. Gözünü bile kırpmadı. Subay ne yapacağını bilemiyordu o yüzden bir üstünü çağırmaya gitti. Yeni gelen asker de Ali'nin tam karşısında durdu ama o da ne yapacağını bilemez gibiydi.

“Mesele adın mı?” diye sordu. “İstersen Muhammed Ali diyebiliriz sana. Önemli olan, bir adım öne çıkman.”

Hiçbir şey olmadı. Tepki yoktu.

“Orduya katılmayı kabul etmemek suçtur. Bunu biliyor musun? Tutuklanabilirsin. Beş yıl hapis cezası söz konusu.” Gene hiç hareket olmadı. Ali öyle hareketsizdi ki soluk alıp vermeyi bile bırakmıştı. Cesaret bazen ringde dans etmektir. Bazen de bir mermer blok gibi sabit durmak.

“Pekâlâ,” diye iç geçirdi asker. “Bu işten sen zararlı çıkacaksın.” Kâğıtları subayın elinden çekip aldı ve bir şeyler karaladı.

“Tamam. Şimdi çekil ayak altından.”

En sonunda Ali, “Gidebilir miyim?” diye sordu.

“Şimdilik, evet. Ama bu iş daha bitmedi. Hapse girmeye hazır ol.”

Ali şubeden çıktığında hafiflediğini hissetti. Hayatının en zor kararını almıştı ama şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu.

Gerçi başını epey derde soktuğunu da biliyordu.

O gazeteci karşısında dilini tutsaydı boks yapmaya devam edebilirdi. Ya da en kötü orduya katılsaydı, iş zaten çözülecekti çünkü ordunun onun gibi şampiyonları ön saflara göndermeyeceğini herkes biliyordu. Olsa olsa ona cephe gerisinde güvenli bir ofiste görev vereceklerdi. Gazetelerde birkaç üniformalı fotoğrafı yayımlanacak, sonra onu kendi haline bırakacaklardı.

Böyle yapması gerekirdi... Ama başaramamıştı. Vietnam'da gerçek anlamda savaşan onun gibi pek çok delikanlı vardı. Ölüyorlardı. Ve bu gençlerin çoğu siyahiydi. Onları aldatıp onların üzerinden kendini kurtaramazdı. Hapse girsin, daha iyiydi.

“Bekle bakalım,” diye onu teselli etti Bundini. “Önce duruşma olacak. Ve çok uzun sürecektir. Hem senin çok iyi avukatların var.”

“Ama sana yapacakları en büyük kötülük hapse atmak olmayacak,” dedi Angelo. “Lisansını elinden alacaklar. Ve lisansın olmadan boks yapamazsın. Uzun yıllar ringden

uzak kalma riskine giriyorsun. Sözlerimi iyi dinle, Ali: Bir boksörün kariyeri kısa sürer. Bunlar senin en iyi yılların, kimse sana bu yılları geri veremez. Yaptığın şeyden emin misin?”

Ali emindi. Bedelini ödemeye hazırdı.

20 Haziran 1967’de mahkeme tarafından beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Aynı mahkeme şampiyonluk unvanını ve boks lisansını da elinden aldı. Hatta pasaportunu bile iptal ettiler.

“Muhammed Ali, kefaleti ödeyebileceğinizi biliyorum, dolayısıyla hapse girmeyeceksiniz,” diye açıklama getirdi hakim. “Ama en azından yurtdışına gidip çuvalla para kazanmanızı engelleyebilirim. Burada kalıp yaptıklarınızdan utanç duyacaksınız.”

Oysa Muhammed Ali utanmıyordu. Doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Avukatlarına, Amerika Yüksek Mahkemesi’ne başvurarak karara itiraz etmelerini söyledi.

“Pahalıya mal olur,” diyerek Ali’yi uyardılar.

“Biraz birikimim var. Bir biçimde hallederim.”

Bu arada ekibini de dağıtması gerekiyordu. Ali, Angelo’ya başka boksörleri çalıştırmasını, Bundini’ye de kendine gerçek bir iş bulmasını söyledi.

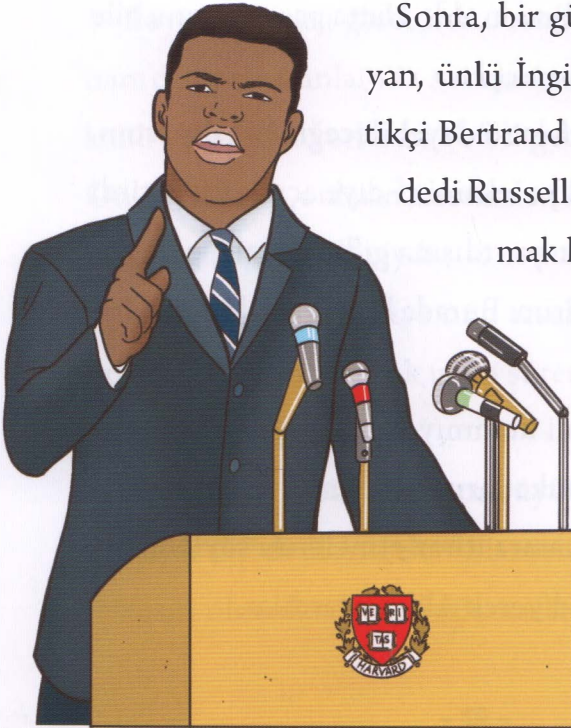
Yalnız kaldı.

Bekledi.

Yazgısına razı oldu.

Sonra, bir gün telefonu çaldı. Arayan, ünlü İngiliz filozof ve matematikçi Bertrand Russell’dı. “Tebrikler,” dedi Russell. “Sizin yaptığınızı yapmak kolay değil. Herkes di-

ğerlerinin yolundan gitmenizi bekliyordu. Ama gitmediniz. Onları şaşırttınız.”

Böyle düşünen bir tek Bertrand Russell değildi. Ali, Amerika'daki üniversitelerden giderek artan sayıda konferans daveti almaya başladı. Öğrenciler savaştan bıkmıştı ve birilerinin onları savaşımaya zorlamasını istemiyordu. Bunun için seslerini yükseltmeye hazırdılar. Ve Muhammed Ali, istemeden de olsa, öğrenci protestolarının sembollerinden birine dönüştü.

Ancak gerçek şu ki Ali bir sembol değildi. Kendi fikirleri, kendi kusurları olan bir kişiydi. Ve aslında istediği tek bir şey vardı: ringlere geri dönmek.

Ormandaki Gümbürtü

Muhammed Ali'nin sürgünü,

 uzun yıl sürdü. Bunlar, Angelo'ya göre, Ali'nin kariyerinin en iyi yılları olabilirdi. Bu arada ağır sıklet şampiyonluk kemeri Joe Frazier'a geçmişti: Olağanüstü bir boksör olan Frazier'a *Smokin' Joe* diyorlardı, çünkü yumruk attıĝında eldivenlerinden duman çıkıyordu.

“Doĝru, glsn,” diyordu Ali, bir yerlerde onunla karşılaştıĝında. “Ama gerçekten şampiyon olmak için önce beni devirmen gerek. Unvanlar masa başında deĝil, ringde kazanılır.”

“Lisansını geri al, o zaman konuşuruz!” diyerek gülüyordu Joe.

“Alacağım. Ve sonra hemen sana meydan okuyacağım!”

Ali sözünü tuttu. Sorunlarının çözüme kavuşmasını beklerken avukatları ve eski dostları, Muhammed Ali ile Frazier’ın asrın maçında karşı karşıya gelmesi için büyük bir kampanya başlattılar. Ve sonunda New York şehri, bu büyük meydan okumaya Madison Square Garden’da ev sahipliği yapmayı kabul etti.

Bir tarih de belirlendi: 8 Mart 1971.

Ali hazırlanmak için ilk iş uçakla Miami’ye gidip Angelo’ya onunla yeniden çalışmak isteyip istemediğini sordu.

Yaşlı antrenör Ali’yi her zamanki gibi şöyle bir süzdü.

“Şişmanlamışsın,” dedi. “Formunu tamamen kaybetmişsin.”

“Biliyorum. İdman yapacağım.”

“Üç yıl uzun bir zaman. Çok uzun süre ringlerden uzak kaldın.”

“Ama her zamanki Muhammed Ali’yim ben.”

Angelo gülümsedi. “Pekâlâ, çocukları çağırayım.”

Bundini ile Pacheco’nun gelişiyle birlikte, eski ekip yeniden bir aradaydı.

Bu arada bütün Amerika yeni şampiyonu görmek için sabırsızlanıyordu. Vietnam’a gitmeyi reddeden Ali, Frazier’ı mağlup edebilecek miydi?

Karşılaşma akşamı hiçbir şey öngörüldüğü gibi gitmedi. Ali ilk üç raundu önde götürdü ama ağır kalıyordu; Frazier çok güçlüydü. Dördüncü raunttan sonra Ali’de yorgunluk belirtileri başladı. Rakibi ise birbiri ardına isabetli yumruklar atıyordu. En sonunda, on beşinci rauntta hakem karşılaşmayı sona erdirdi. Frazier şampiyonluğunu korumuş, Ali ise kaybetmişti. Profesyonel boksör olarak aldığı ilk yenilgiydi bu.

“Sabır,” dedi Ali. “Daha çok idman yapmam gerekiyor. Sonra, rövanşı alacağım.”

Daha büyük bir hırsla hazırlanmaya devam etti. Bu arada Joe Frazier bir başka boksöre, George Foreman'a yenilmiş, böylece yeni şampiyon Foreman olmuştu.

Ali kemerini geri almak istiyorsa şimdi Foreman'a meydan okumalıydı: Foreman ondan çok daha genç bir boksördü ve boks tarihinin en güçlülerinden biriydi. İnsanlar, "Öyle güçlü ki hiç kimse o müthiş ataklarına karşı duramaz," diyorlardı.

Bu arada Ali için bir başka büyük an gelmişti. 28 Haziran 1971'de, Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi'nin yargıçları önceki kararın geçersiz sayılmasına hükmetti. Ali askere alınmayı reddetme hakkına sahipti. Dolayısıyla pasaportunu ve boksörlük lisansını geri alabilir ve hem Amerika'da hem yurtdışında ringe çıkabilirdi. Bu karar için Ali'nin çok uzun süre beklemesi ve direnmesi gerekmişti ama sonunda başarmıştı.

Çok geçmeden, ünlü bir müsabaka organizatörü olan

Don King, Muhammed Ali'ye George Foreman ile karşılaşmak isteyip istemediğini sordu.

“Ben her şeyi düşündüm,” dedi King. “Afrika’da, Zaire’de karşılaşacaksınız. Karşılaşma sabah saat dörtte olacak, böylece bütün dünya sizi televizyonlarından canlı seyredebilecek. Gelmiş geçmiş en önemli boks maçı olacak bu. Ona, ‘*The Rumble in the Jungle*’ (Ormandaki Gümbürtü) adını verdim. Ne dersin?”

Bu, Ali'nin bütün hayatı boyunca beklediği şeydi. Hemen kabul etti. Ardından uçağa binip ekibi ile birlikte Afrika'ya gitti, Afrika'nın sıcağına ve nemine hemen alışmak istiyordu.

Havaalanına vardığında yüzlerce kişilik bir kalabalığın onu beklediğini gördü.

“Ali bumaye!” diyorlardı. “Ali bumaye!”

“Bunun anlamı ne?” diye sordu.

“Ali, gebert onu!” diye çevirdi tercümanı.

Bunun üzerine Muhammed Ali gülmeye, onlar gibi tezahürat etmeye başladı:

“Ali *bumaye!* Ali *bumaye!*”

Ertesi gün antrenmanlara başladı. Alarmı sabah saat üç buçuğa kurmuş ve saat dörtte (karşılaşmanın yapılacağı saatti bu) çoktan köy yollarında koşmaya başlamıştı.

On kilometre koştuktan sonra eve döndü, kahvaltı yaptı ve egzersizler için –sıçrama, ip atlama, kum torbasını ve hız topunu yumruklama– spor salonuna gitti.

Ayakta duramayacak kadar yorulduğunda bir dostluk maçı için ringe çıkmak istedi.

“Affedersin, şampiyon,” dedi Angelo, “ama biraz dinlenip maça çıksan daha iyi olmaz mı? Bu işin usulü budur.”

“Dinlendikten sonra boks yapmamın bana bir yararı yok,” dedi Ali. “Aşırı yorgunken kazanmayı öğrenmek zorundayım.”

Ertesi gün de aynı şekilde antrenman yaptı. Ondan sonraki gün de. İnsanlar onu takip ediyor, onu görmek için spor salonuna geliyorlardı.

Ali elinden geleni yapıyordu ama Angelo bu işi başarmalarına tam anlamıyla ikna olmamıştı. Onaylamadığı şeyler vardı.

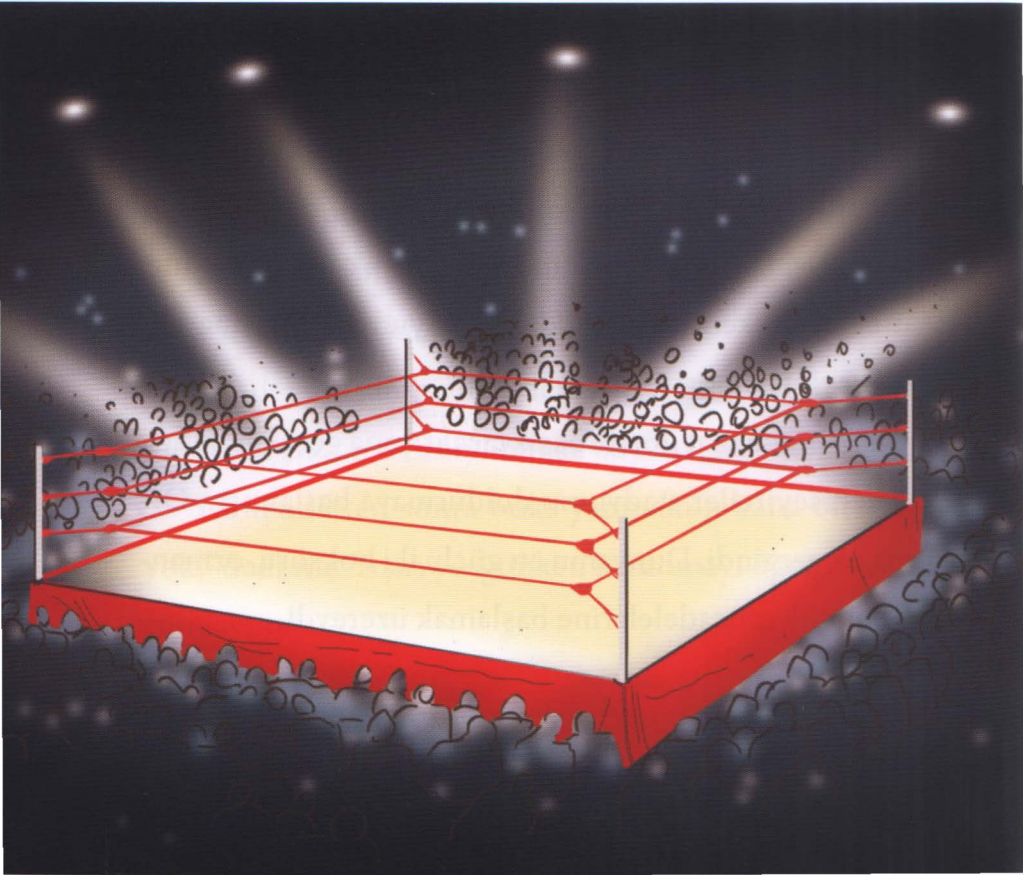
“Çok uzun yıllar oldu. George Foreman çok daha genç ve yumrukları balyoz gibi.”

Ali onu dinlemiyor, idman yapmaya devam etmekle yetiniyordu.

Karşılaşma günü –30 Ekim 1974– gelip çattı. Don King, Zaire’nin başkenti Kinşasa’daki stadyumun ortasına büyük bir ring yaptırmıştı.

Karşılaşma saat dörtte başlayacaktı ama gece on ikiden itibaren seyirciler stadyumu doldurmaya başlamıştı. Ortam çok gergindi. Dünyanın en güçlü iki boksörü, ormandaki büyük mücadelelerine başlamak üzereydi.

Ali stadyuma girdiğinde büyük tezahürat koptu. Ali hemen ringe çıktı ve ileri geri adım atmaya başladı. Sonra Foreman geldi. Gerçekten kobra gibi titreyen kasları ile bir dağı andırıyordu. Ama Ali etkilenmedi.

“Marifetin neymiş görelim,” diye ona meydan okudu. “Bakalım yumrukların dedikleri kadar güçlü müymüş?”

Bundini ringin köşesinden, “Dans et dostum, dans et!” diye Ali’yi teşvik etti.

Gong sesiyle birlikte Ali hemen saldırıya geçti: Kendi tarzına uygun hızlı yumruklar atıyor, karşı yumruklardan hemen kaçıyor. Ancak ilk raundun sonunda bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etti. Yaptığı onca idmana rağmen öngördüğünden daha çabuk yorulmaya başlamıştı. Angelo haklıydı; yılların etkisini silmek imkânsızdı ve böyle devam ederse karşılaşmanın sonunu getiremeyecekti. Frazier karşısında yenildiği gibi, kaybetme riskiyle gene karşı karşıyaydı. Bir fikre ve yeni bir stratejiye ihtiyacı vardı.

“Dans et, şampiyon, dans et!” diye bağırdı Bundini.

Ali dans etmek yerine ikinci raundun başında durdu.

Ringin iplerine yaslanmış, yüzünü eldivenleriyle koruyor ve neredeyse hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Bu arada George onu resmen yumruk yağmuruna tutmuştu.

Raundun sonunda Ali bir kez bile atağa geçmemiş, onun yerine kum torbası gibi hırpalanmıştı.

Ama gong çalınca eldivenlerini indirip George'a gülümsemiş: "Yapabileceklerin bu kadar mı? Bana çok güçlü olduğunu söylemişlerdi. Belli ki yanılmışlar."

Üçüncü raunt, ikincisi gibi geçti. Dördüncü raunt da üçüncüsü gibi.

Ali iplere yaslanmış, kendini koruyor ve rakibin yumruk atmasına izin veriyordu. Fırsatını yakaladığıdaysa, birkaç hızlı ve net yumrukla karşılık vermeye çalışıyordu.

Altıncı rauntta, Ali'ye savurduğu sayısız yumruğa rağmen zor durumda olan George'un ta kendisiydi: Körük gibi solumaya başlamıştı.

"Yoruldun mu, George? Soruyorum çünkü ben bütün gece devam edebilirim."

Yedinci raunt.

"Artık dayanamıyor musun, George? Yumruklarını hissetmiyorum bile."

Sekizinci raunt.

“Hadi George, hadi! O kadar da yorgun olamazsın, seni ödlele.”

George nefes nefese kalmış, bitmişti. Ali öne çıktı. Ve yüzünün tam ortasına ters bir yumruk attı.

Rakibi sendeledi, bir o yana bir bu yana yalpaladı. Sonra yere düştü. Hakem saymak için öne atıldı: “Bir, iki, üç...”

Ama Ali sonucu çoktan biliyordu.

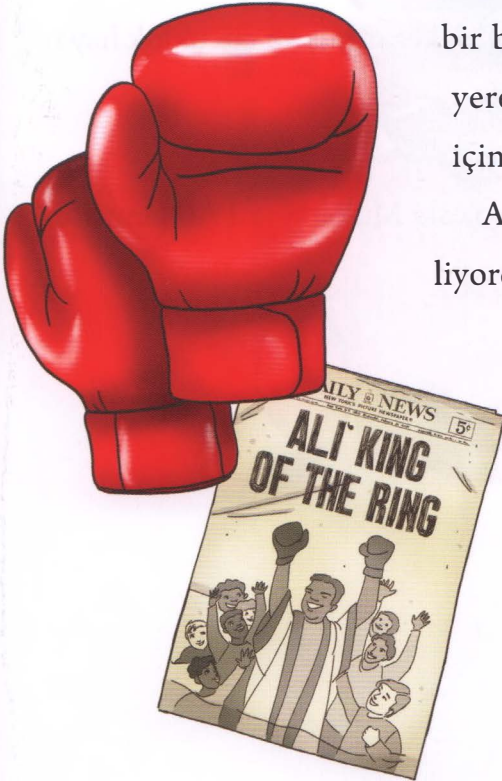
“Dört, beş, altı...”

Kazandığını biliyordu.

“Dokuz. On!”

Bitmişti.

“Ali kazandı!”

Seyircinin bağırışları kulakları sağır edecek derecedeydi. Angelo ile ekibi ve ilk sıralardaki seyirciler ringe fırladı.

Ali onu kucaklayanlardan kurtulup iplere kadar ilerledi, iplere tırmandı, gülümsedi ve yumruklarını göğē, gecenin göz kamaştıran spotlarına doğıru kaldırdı.

Başarmıştı.

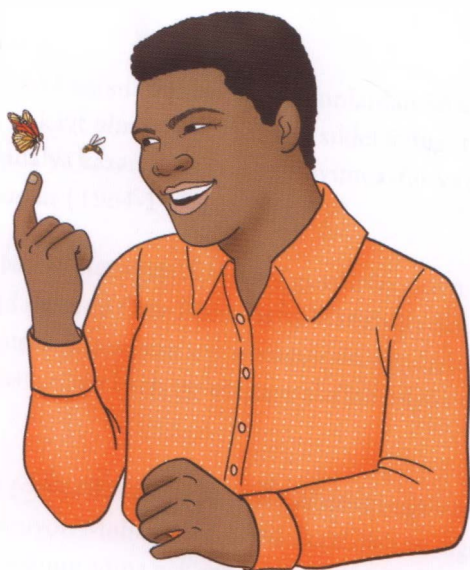
The Rumble in the Jungle'ı kazanmış ve çocukluk hayalini gerçekteştirmişti.

İkinci kez.

Muhammed Ali, gene o eski Muhammed Ali olmuştu.

Her zamanki Ali.

şampiyon.

Günümüzde Muhammed Ali

Muhammed Ali, Cassius Clay adıyla 17 Ocak 1942'de doğdu ve 3 Haziran 2016'da öldü. Tüm zamanların en büyük boksörü kabul edilir (lakaplarından biri "En Büyük"tür) ve tarihin en önemli sporcularından biri sayılır.

Kariyeri boyunca 61 karşılaşmaya çıkmış, bunlardan 56'sını kazanmıştır. Yalnızca bir kez nakavt olmuştur. Hafif ağır sıklet kategorisinde Olimpiyatlarda altın madalya kazanmış ve on yıl boyunca dünya ağır sıklet boks şampiyonu olmuştur (1964-1969; 1974-1979).

Sporcu olarak başarılarının yanı sıra, sivil girişimlerinden ötürü Başkanlık Özgürlük Madalyası ve Otto Hahn Barış Madalyası dahil olmak üzere pek çok ödül almıştır. Yaşamının son döneminde, kendisinin de yakalandığı Parkinson hastalığına karşı tıp araştırmalarına büyük destek vermiştir.

Ali'nin doğduğu Amerika'nın Louisville şehrinde bugün onun adına büyük bir müze bulunuyor: Muhammed Ali Merkezi. Şehrin diğer noktalarında da büyük şampiyonun adına pek çok kez rastlayabilirsiniz; örneğin kentten önemli yollarından birine onun ismi verilmiş: Muhammed Ali Bulvarı. Ayrıca Baptist Kilisesi'nde Ali'nin babasının yaptığı duvar resimlerini de görmek mümkün.

Dünyanın diğer ülkelerinde de Ali'ye adanmış pek çok anıt ve heykel vardır: Örneğin, İrlanda'nın Ennis şehrinde ve Mısır'ın İskenderiye şehrinde. Ama en ünlü heykellerden biri Liverpool'dadır: Bu heykelde, boksörü ünlü "hayalet yumruk"unu attıktan sonra rakibine meydan okurken görürüz. Bronz heykelin yalın bir adı vardır: *The Greatest*, yani *En Büyük*.

İçindekiler

.....

Başlangıç	5
Olimpiyatlar	14
Profesyonel Bir Boksör	24
Şampiyon	32
Muhammed Ali	42
"...Vietkonglular ile hiçbir alıp veremediğim yok"	50
Ormandaki Gümbürtü.....	60
<i>Günümüzde Muhammed Ali</i>	75

Seri Hakkında

Bunlar, her biri kendi yöntemiyle; kelimeleriyle, icatlarıyla, seçimleriyle ve hatta kaderleriyle dünyayı değiştirmiş kadınların ve erkeklerin hayat hikâyeleri; şaşkınlık ve hayranlık duymanızı sağlayacak, hayal gücü ve merak duygunuzu harekete geçirecek büyüleyici hikâyeler.

Dâhiler Sınıfı serisi bu özel insanları çocuklarla (9 yaş ve üstü) tanıştırmak üzere tasarlandı. İlk olarak yayımlandığı

İtalya'da büyük övgü toplayan ve ardından pek çok dile çevrilen *Dâhiler Sınıfı*, minik ebadı, renkli illüstrasyonları,

bilgiyi heyecan ve macerayla birleştiren anlatımıyla

çocukların kolay okuyacağı, zor unutacağı, onlara

öğrendiklerinden daha da fazlasını

merak ettirecek bir seri.

DÂHİLER SINIFI

Serinin Diğer Kitapları

Einstein Sınırsız Deha
Pierdomenico Baccalario

Leonardo da Vinci Zamanın Ötesinde Bir Beyin
Davide Morosinotto

Marie Curie Atom Kadın
Davide Morosinotto

Mozart Müziğin Dâhisi
Davide Morosinotto

Newton Fizik Sihirbazı
Jacopo Olivieri

Nikola Tesla Geleceği Keşfeden Adam
Daniele Aristarco

Steve Jobs Bilgisayara Can Veren Adam
Pierdomenico Baccalario

Pablo Picasso Sınır Tanımaz Sanatçı
Sarah Rossi

Yakında

Stephen Hawking Sonsuzluğun İzinde Bir Zihin
Jacopo Olivieri

Muhammed Ali: Tüm Zamanların En Büyüğü
Davide Morosinotto

Özgün ismi: Muhammad Ali, Il Più Grande
© 2018, Edizioni EL S.r.l., Trieste İtalya

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2019 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Sertifika No: 12746

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Resimleyen: Roberta Santi
Çeviri: Kemal Atakay
Editör: Emre Ülgen Dal
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 081 2

I. Baskı: Nisan 2019

II. Baskı: Ekim 2019

Printcenter

Sultan Selim Mahallesi, Libadiye Sokağı, No: 3

4. Levent 34416 İstanbul

Tel: (212) 371 03 00 Sertifika No: 13779

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin
herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan,
fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik
herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad.

Brot Apt. No: 4 D: 10 Beyoğlu İstanbul

Tel: (212) 245 08 39

e-posta: domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

DÂHİLER SINIFI

*Okuması kolay
unutması zor.*

Muhammed Ali

Kimi sporcular şampiyon olur, kimileri ise efsane.

Bu, önce ismini, sonra sporu ve nihayetinde
Amerika'yı değiştirmiş bir adamın hikâyesi.

Bu, Muhammed Ali'nin hikâyesi.

 domingo

www.domingo.com.tr

978-605-198-081-2

9 786051 980812

18 TL

KDV'den muaftr.

